

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀνεργίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριωτικοῦ Κανονιστικοῦ Κέντρου ἀνάγνωμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

* Ἐτησίᾳ δρ. 8,— * Ἐτησίᾳ φρ. 10,—
 * Ἐξαμήνιος 4,50 * Ἐξαμήνιος 5,50
 * Τριμήνιος 2,50 * Τριμήνιος 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτ. λ. 10, Ἐξωτ. λ. 15.
 Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΚ ΑΘΗΝΑΙΣ

* Ὅδὸς Εὐφράδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος.

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαρτίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 15

Ο ΛΟΥΛΟΤ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

«Ὅλα ἐπὶ γαίαναι τὸσον καλά ἀφ' ἑ-
 του κατώρθωσε νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ
 τοὺς κακούργους ποὺ ἔκαυσαν τὸν
 «Λουλού»! Ἦτο τὸσον εὐτυχῆς ἐν
 τῇ μέσῃ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων Μαρο-
 κινῶν! Καὶ νὰ κοῦρῃ πάλιν ὅτι ἐδρί-
 σκετο εἰς κίνδυνον!... Ὅτι εἰς τὸ κα-
 τηραμένον ἐκεῖνο Σάμπ-ἔλ-Τράδ συμ-
 μορφαὶ ἰθαγενῶν συναλαμβάναν συχνὰ
 τοὺς πλουσίους ταξιδιωτάς καὶ δὲν
 τοὺς ἄφιναν εἰμὴ ἀντὶ λύτρων μεγάλων!
 Καὶ ὅτι τοὺς ἐφρόνευαν κάποτε...
 κατὰ λάθος!... Μὰ ἦτο φοβερόν!...»

—Τί διάβολο λοιπὸν κάμνει ἡ ἀστυ-
 νομία ἔς αὐτὸ τὸ διαβολότοπο!... ἐ-
 μουρμούριζε.

Καὶ ἡ κυρία Ρισανέλ ἀπεκρίνετο με-
 τὴν θαυμασίαν τῆς γαλήνην :

—Μὰ, φίλε μου, σὺ ἤθελες καὶ καλά

«Ὁ Τζούλης ἐρωτοῦσε τὸν ὀδηγόν...»
 (Σελ. 117, στ. γ')

νὰ ἔλθωμε ἔξωνα τόπο νέο· καί ἔστους
 νέους τόπους τὰ πράγματα δὲν εἶνε
 ὅπως ἔστους παλῆρους!

Εἰς τὴν δικαίαν αὐτὴν παρα-
 τήρησιν, ὁ κ. Ρισανέλ δὲν εἶχε νῶν
 τιτᾶν τίποτε. Καὶ ἤρχειτο νὰ ἐ-
 ρωτᾷ κάθε τὸσον τὸν ὀδηγόν :

—Ἐ! κοντεύομε νὰ φθάσωμε
 ἔς αὐτὸ τὸ ληστορχεῖο;

—Ὅχι ἀκόμη, ἀπεκρίνετο ὁ
 Μαροκινὸς μειδιῶν ἄμα εἶνε, ἡά
 σᾶς εἰδοποιήσω.

Πρὶν εἰσελθῶν εἰς τὴν ἐπικίν-
 δυνον ζώνην, ὁ κ. Ρισανέλ ἀπεφά-
 σισε νὰ κάμῃ μίαν ἐπιθεώρησιν
 τῶν ὄπλων καὶ τῶν πολεμοφοδίων,
 τὰ ὅποια διέθετε τὸ κερβάνιον. Ὁ
 ἴδιος εἶχεν εἰς μίαν τσέπην τοῦ
 πανταλονιοῦ του ἕνα ρεβόλβερ, τὸ
 ὅποιον δὲν ἀπεχωρίζετο ποτέ.
 Ἄλλ' οἱ Μαροκίνοι τῆς ἀκολουθίας
 του δὲν εἶχαν παρὰ μπαστούνια
 καὶ μαχαίρια. Μόνον ὁ ὀδηγὸς εἶ-
 χεν εἰς τὸν ὄμιον του ἕνα παλῆθ
 τουφέκι, μετὰ τὸ ὅποιον ἐκτυποῦσε κά-
 που-κάπου καμμίαν πέρδικα ἢ κανένα
 λαγόν.

Εἰς τὴν θαλαμηγὸν ὑπῆρχεν
 ὀλόκληρον ὄπλοστάσιον. Ἀλλὰ τὸ
 ἄφισαν νὰ βυθισθῇ μαζὶ τῆς.

—Κρίμα, κρίμα! ἐφώνησεν ὁ
 κ. Ρισανέλ. Ἄς εἶχαμε τώρα ἐκεῖ-
 να τὰ τουφέκια καὶ ἐκεῖνες τῆς κα-
 ραμπίνες, καὶ τὰ λέγαμε μετὰ τοὺς
 κυρίους ληστὰς!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Τζούλης,
 κόκκινος, ἰδρωμένος, ἀσθμαίνων,
 ἀλλὰ πάντοτε γελαστός, παρουσιά-
 σθη κρατῶν μίαν πέτσινην θήκην,
 τὴν ὅποιαν ὁ Λουλοῦ ἀνεγνώρισεν
 ἀμέσως.

—Ἄ, ἐφώνησε μετὰ χαρὰν ἡ
 καραμπίνα μου!

Καὶ ἄρπαξε τὸ ὄπλον, τὸ ἔθα-
 λεν ἀπὸ τὴν θήκην καὶ ἄρχισε νὰ
 τὸ χειρίζεται.

—Εἶδες; εἶπεν ὁ Τζούλης τῷ
 ξέτρῳ πῶς αὐτὸ θὰ σ' εὐχαριστοῦσε,

«Ξέτρῳ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ὄπλον μου σὰν
 τὸν καθένα...» (Σελ. 117, στ. γ')

καὶ τὸ γλύτωσα... ἀπὸ τὸ ναυάγιον.

—Ἄχ! πρόσσεγε, Λουλού μου!
 ἐφώνησε φοβισμένη ἡ κυρία Ρισανέλ.

—Μὴ φοβάσαι, μαμμά, ἀπεκρίθη
 ὁ Λουλοῦ ζωηρῶς. Ἀυτὰ ποὺ ἤξευρες
 ἔστὸ Παρίσι, τώρα πᾶνε! Ἐδῶ εἶμαι
 ἄντρας, καὶ ἤθελα νὰ παντούσαμε τι-
 ποτα ληστὰς, γιὰ νὰ σοῦ ἀπαδείξω, ὅτι
 ξέτρῳ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ὄπλο μου
 σὰν τὸν καθένα!

Χώρα ἀγρίων

Μετὰ τὸ ἐπισπώδιον τοῦτο, ἐξηκο-
 λούθησαν τὸν δρόμον ταῦν. Ὁ Τζού-
 λης, διὰ τὴν διασκεδάσῃ ἄλιγον τὴν
 μονοτονίαν τοῦ ταξιδιοῦ, ἐρωτοῦσε
 τὸν ὀδηγόν περὶ τῆς χώρας, τὴν ὅποιαν
 διέσχισεν.

Ὁ Μαροκινὸς τοῦ περιέγραψε τὸ
 Μαροκικόν, τοῦ ἔλεγε διὰ τὸ θαυμά-
 σιον δάσος τῶν φοινίκων ποὺ περι-
 βάλλει αὐτὴν τὴν πόλιν, καὶ τοῦ δη-
 γεῖτο ὅσα ἤξευρεν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν
 τῆς: Πῶς τὴν ἐκτίσεν, τῷ 1062, ὁ

Γιουσέφ μπέν Ταχφίν, πώς την εκδότησε με τό περιφνημον Έζαμί Κουτουμπήγια ὁ Γιακομπ ἐλ Μανουὸρ καὶ πῶς, μετὰ τοὺς δύο αὐτοὺς ἡγεμόνας, τὸ Μαρρακὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε ἡ ἀποκλειστικὴ πρωτεύουσα τοῦ Μαρρόκου.

Περιβάλλεται ἀπὸ ὑψηλὰ τείχη καὶ εἶνε χωρισμένον εἰς τρεῖς μεγάλας συνοικίας: τὸ Κασμπα, διὰ τὴν διοικήσιν τὴν Μεδίαν διὰ τοὺς Μουσουλμάνους· καὶ τὸ Μελλά διὰ τοὺς Ἑβραίους. Ἐχει δὲ πενήντα ὡς ἑξήντα χιλιάδας κατοίκους.

Ἡ πλατεῖα τοῦ Ἰζαμ-ἐλ-Φερράζ κατέχει τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ χρησιμεύει ὡς ἀγορὰ τὸ πρῶν καὶ τὸ ἀπόγευμα. Ἀλλὰ συχνὰ μεταβάλλεται εἰς θέατρον δραμάτων αἱματηρῶν. Ἐκεῖ γίνονται ἄλλαι αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις καὶ ἐκεῖ ἐκτίθενται αἱ κεφαλαιῶν κακούργων, τῶν ἀνταρτῶν, τῶν ἐπαναστατῶν, πρὸς παραδειγματισμὸν τοῦ λαοῦ.

Ἡ κυρία Ρισανέλ, ἡ ὁποία ἤκουε σιωπηλῶς κατὰ τὴν συνήθειάν της, δὲν

νέλ.— Ἰκανοποιημένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιδοκιμασίαν, ὁ ὀδηγὸς ἐξηκολούθησε τὰς διηγήσεις του. Κατὰ παρακλήσιν δὲ τοῦ κ. Ρισανέλ, ὠμίλησε καὶ περὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς πόλεως καὶ περιέγραφε τὰ μικρὰ μαγαζιά, ποὺ προφυλάσσονται ἀπὸ τὸν ἥλιον μετὰ καλαμένια πλέγματα, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν ὄλον τὸν δρόμον.

Ἡ ἀγορὰ τοῦ Μαρρακὲν εἶνε μία ἀπὸ τὰς σπουδαιότατας τοῦ τόπου. Ἐπὶ ὄρας εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ περιπατῇ ἐν τῷ μέσῳ βαφείων, σιδηρουργείων, χρυσοχοειῶν, ἀρωματοπωλείων, ὀπλοπωλείων. Οἱ ὀπλοπώλαι πωλοῦν κυρτὰ ἐγχειρίδια, κουμιά ὀνόμαζόμενα, καὶ τουφέκια μετὰ αἰκματικὰ ἀργυροποιήματα. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς εἶνε τὸ σὺγκου, ὅπου κατασκευάζονται διάφορα πράγματα ἀπὸ τὸ περιφνημον μαροκινὸν δέρμα: παντοφλές, τσάντες, πουγγία, πορτοφόλια, πυριτιδοθήκαι καὶ μαξιάρια ἢ τάπητες μετὰ σχέδια ζωσμένα ἐπάνω εἰς τὸ δέρμα.

Ὁ κ. Ρισανέλ εὕρισκετο εἰς τὸ στοιχείον του καὶ ἐνῷ ὁ ὀδηγὸς ὠμίλει, αὐτὸς ἐσκέπτετο νὰ ἰδρῶσιν εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς μεγαλουπόλεως ἐν ὑποκατάστημα διὰ νὰ πωλῆ τὰ προϊόντα του. Κ' ἐβλεπεν ἀπὸ τῶρα εἰς τοὺς τοίχους τοῦ Κασμπα γιγαντιαίας ρεκλάμας τῶν μπισκέτων Ρισανέλ καὶ προπάντων τοῦ περιφνημου «Λουλοῦ».

— Δὲν θὰ εἶνε ὦρα!ο ἔειπεν ὁ Λουλοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε καλλιτεχνικὸν αἶσθημα ἀνώτερον ἀπὸ τὸν πατέρα του. — Μπορεῖ, ἀπεκρίθη ὁ ἐδωδιμοπῶλης· ἀλλ' ἄμα θὰ βλέπου ρεκλάμας κολλημένες ἐκεῖνους τοὺς τοίχους, θὰ παύσουσιν νὰ βλέπουν κομμένα κεφάλια, καρφωμένα, ὅπως μᾶς ἔλεγε πρὸ ὀλίγου αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος!

Κατόπι ὁ ὀδηγὸς τοῖς ὠμίλησε διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν δούλων, τὸ σκλαβοπαζαρο τοῦ Μαρρακὲν.

Γίνεται τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα, ἔχει κρυφὰ, ὅπως εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλ' ὀλοφάνερα καὶ ἐλεύθερα. Οἱ ἀγορασταὶ πιάκουν τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τῶν πωλουμένων δούλων, καὶ κυττάζουν τὰ δόντια των, ἀπαράλλακτα ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ γοράσουν κανένα ζῶον.

Ἐδῶ ἡ κυρία Ρισανέλ διέκοψε πάλιν τὸν Ἀραβα.

Ὁ σύζυγός της ἐνόμισεν, ὅτι θὰ

διεμαρτύρητο διὰ τὸ ἀπάνθρωπον αὐτὸ ἐμπόριον ἄλλ' ἡ καλὴ γυναικίκα, ἡ ὁποία πρὸ παντὸς εἶχε πρακτικὸν πνεῦμα, ἠρέκασθη νὰ ἐρωτήσῃ:

— Ὡστε ὁποιασδήποτε μορφεῖ νὰ πάγῃς αὐτὸ τὸ παζαρί καὶ νὰ γοράσῃ ἀράπαδες καὶ ἀραπίνας;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ ὀδηγός, φθάνει νὰχη παράδες.

— Ἀ, μὰ τότε πρέπει νὰ τὸ ἰδοῦμε! ἀνέκραξεν ἡ κ. Ρισανέλ. Τὰ μεσιτικά γραφεῖα, στὸ Παρίσι, δὲν μοῦ στέλλουν πιά καλοὺς ὑπηρέτας. Ἴσως ἐδῶ... θὰ μπορούσες κανεὶς νὰ γοράσῃ.

Κατασκήνωσις

Ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον τῶν σιωπηλῶν.

Ὁ ὀδηγὸς εἶχε κουρασθῆ νὰ ὀμιλῇ καὶ ἄφινε τοὺς Ἑδρωπαίους νὰ σκέπτονται περὶ ὧων τοῖς διηγῆθη.

Πράγματι, καθεὶς ἐσκέπτετο δι᾿ ἑ, τι τὸν ἐνδιέφερε περισσότερο.

Ὁ κ. Ρισανέλ, ἔμπορος προπαντός, ἔβλεπε τὰ θαυμάσια μαυριτανικὰ ἐρεῖπια σκεπασμένα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μετὰ ρεκλάμας του, καὶ ὠρρίζετο ὅτι ἐν τῷ ὀλίγων ἐτῶν τῶνομά του θὰ ἦτα διάσημον εἰς ὄλον τὸ κράτος τοῦ Μαγρέν.

«Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ ἀληθινὴ κατάκτησις, ἐσυλλογιζέτο ὑπερηφάνως· κατάκτησις διὰ τσοκολάτας καὶ μπισκέτων Ρισανέλ!»

Ὁ Λουλοῦ δὲν ἔβλεπε τὴν ὦραν νὰ ἰδῇ τὰ ὦραῖα ἐκεῖνα πράγματα ποὺ τοῖς ὑπεσχέθη ὁ ὀδηγός: τὰ πλούσια μαγαζιά τοῦ Μαρρακὲν καὶ τοὺς τοίχους μετὰ τὰ κομμένα κεφάλια. Θὰ ἦσαν ἀποτρόπαια ἤχητο ὅμως νὰ ἔβλεπε τουλάχιστον ἓνα...

Ἡ κυρία Ρισανέλ ἤλπιζε νὰ ποκτήσῃ, χάρις εἰς τὸ σκλαβοπαζαρον, τοὺς καλλιτέρους ὑπηρέτας τοῦ Παρισιοῦ, ὁ δὲ Τζούλης ἐσυλλογιζέτο:

«Δὲν ὑπάρχει ἄρα γὰρ στὸ Μαρρακὲν καμμιά Τράπεζα διὰ νὰ καταθέσω τὰ δύο ἑκατομύρια καὶ νὰ μπόρῶ ἐπὶ τέλους νὰ φορέσω κι' ἐγὼ μιὰ βλοῦζα λεπτῆ!»

Αἱ διαφοροὶ αὐταὶ σκέψεις διεκόπησαν ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ὀδηγοῦ, ὁ ὁποῖος διέτασεν: ἄλτ!

Ὁ ἥλιος, τῷ ὄντι, εἶχε γίνῃ ἀνυπόφορος. Μία συστάς δένδρων, ἐν τῷ μέσῳ ἀπεράντου πεδιάδος, παρείχεν ἄσυλον, τοῦ ὅποιου ἔπρεπε νὰ ἐπιφυλάγηθῃν, διὰ νὰ διέλθουν ὀπὸ σκιάν τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Ἡ κατασκήνωσις λοιπὸν διοργανώθη κατὰ τὸ σήνηδες. Οἱ Μαροκίνοι ἤπλωσαν κάτω τὰς ελαφρὰς φάβας, τὰς ὁποῖας ἐκουβαλοῦσαν μαζί των παντοῦ, καὶ οἱ Ἑδρωπαῖοι ἤμπόρῶσαν νὰ κατακλιθῶν πρὸς ἀνάπαυσιν. Ἐ,

τῷ μεταξὺ ὁ μάγειρος ἡτοίμαζε τὸ γεῦμα, μετὰ τὰ τροφίμα τὰ ὁποῖα εἶχον ἀγοράσῃ καθ' ὅδον ἀπὸ ἰθαγενεῖς, μεταβαλίνοντας εἰς τὰς διαφορὰς ἀγορᾶς τῶν περιχώρων.

Αἱ ἀγοραὶ αὐταὶ γίνονται εἰς μέρη κατὰ παράδοσιν ἐκλεγόμενα ἐν πλήρῃ ἐξοχῇ καὶ γνωστὰ μετὰ τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας, τῆς ὁρισμένης διὰ τὴν συνάθροισιν. Οὕτως, ἐλείψει χωρίων, εἰς τὸν χάρτην τοῦ Μαρόκου ὑπάρχουν διαφόρα σημεῖα ἀναγραφόμενα ὡς ἑξῆς: ἔλ σε μ π ἐ λ (Σάββατον), ἔλ κε μ ἰς (Πέμπτη), ἔλ σ λε τ ἄ (Τρίτη) κ.τ.λ.

Εἰς τὰ ὄρισμένα αὐτὰ μέρη, ἐδρίσκονται εὐρεῖς περίβολοι, φραγμένοι διὰ λίθων ἢ κλάδων, ἔρημοι καθ' ὄλην τὴν ἑβδομάδα καὶ ζωογονούμενοι μόνον τὴν ἡμέραν ποὺ συρρέουν ἐκεῖ πανταχόθεν οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ἀγορασταὶ. Ἀπὸ τὴν πλησιέστεραν πόλιν φέρουν ὀλίγα εὐρωπαϊκὰ προϊόντα: τσάι, κερὰ, σαποῦνι καὶ ζάχαριν. Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ἔρχονται τὰ ἐγχώρια βιομηχανικὰ προϊόντα καὶ ἀφθονὰ τροφίμα. Αἱ ἀγοραὶ αὐταὶ εἶνε τάλληθινὰ συνηγευκτήρια τῶν ἰθαγενῶν καὶ χάρις εἰς αὐτάς, τὸ μικρὸν καρβάνιον τοῦ κ. Ρισανέλ δὲν ἐστερήθη τίποτε, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ταξιδίου.

Ἐπειδὴ ἐπλησίαζαν εἰς τὰ ἐπικίνδυνα στενά τοῦ Σάμπ-ἔλ-Τράμπ, ἔξ Μαροκίνοι προηγούντο ὡς ἀνιχνευταί. Ἠκολούθουν ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ρισανέλ, καθάλλα εἰς τὰ γαϊδουράκια των, καὶ ὁ Λουλοῦ πεζὸς μετὰ τὸν ἀχώριστόν του Τζούλην. Καὶ ἀπὸ πίσω οἱ ἐπίλοιποι τῆς συνοδείας.

Ἐν τούτοις καὶ τὰ προφυλακτικά αὐτὰ μέτρα ἐφαίνοντο περιττά, διότι οὔτε ἓνα κερβάνι, οὔτε ἓνας ταξιδιω-

«Τὸ ἐνεῦσαν ἐπι εὕρισκετο ἐπὶ τὰ ἴχνη σπουδαίου θηράματος...» (Σελ. 125, στ. γ')

της, οὔτε ἓνας ὑποπτὸς ἐμίλος δὲν ἐνεψύχωνε τὴν ἐρημίαν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔλα ἐπήγγαιναν καθάλα. Καθένας διετῆρει τὴν θέσιν ποὺ τοῦ εἶχεν ὀποδεῖχθῆ. Μετ' ὀλίγον ὅμως ὄλου-λοῦ ἔκουράσθη νὰ περιπατῇ τόσον φρόνιμα. Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ τρέχη ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅπως τοῦ ἤρεσεν.

Ἡ κυρία Ρισανέλ ἐνόμιζε χρέος τῆς γὰ τὸν φανάζη καθεὶ τῶσον, ἀλλ' ὁ μικρὸς ἀχαλί-

νωτός δὲν ἤκουε τίποτε. Μήπως δὲν εἶχε τὴν καραμπίναν, τὴν ἀγαπημένην τοῦ ἐκείνου καραμπίναν, τὴν ὁποῖαν ὁ Τζούλης εἶχε τὴν καλὴν ἐμπνευσιν νὰ διασώσῃ ἀπὸ τὸ ναυάγιον;

(Ἔπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ εὐκρινέστερον πένθος ἐξεδηλώθη διὰ τὸν αἰφνίδιον καὶ τραγικὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου Α. Βαλαωρίτου, Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Ἰμάθατε βέβαια ἀπὸ τὰς ἐφημερί-

δας πῶς ἐπῆλθεν αὐτὸ τὸ δυστύχημα, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ. Θὰ σᾶς εἰπῶ μόνον ὀλίγας λέξεις διὰ τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἐχάθη τόσον πρόωρως. Ἦτον ἓνας λαμπρὸς οικονομολόγος, ἓνας ἐναμιότατοςραπεζικὸς κ' ἓνας κάλλιστος καὶ ἀγαθότατος ἄνθρωπος, φαειρὸς καὶ ἀνοικτόκαρδος, ἀληθινὸς ἀριστοκράτης.

Ἐπειθὰ γελᾶς ὅταν θὰ γίνῃς καὶ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς; τὸν ἠρώτησεν ἓνας στενὸς του φίλος, τότε ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐκλεχθῆ διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν θέσιν.

— Καὶ περισσότερο! ἀπεκρίθη ἑτοιμώτατα ὁ Βαλαωρίτης.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ μᾶς τὸν ἔκαμεν ἀκόμη συμπαθέστερον, ἦτο ἡ θερμὴ του λατρεία πρὸς τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς του. Ὁ Ἰωάννης Βαλαωρίτης ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ποιητοῦ, ὁ ὅποιος ἔγραψε τὴν Κυρὰ Φροσύνην, τὸν Ἀθανάσιον Διάκον, τὸν Ἀστραπόγιανον, καὶ τόσα ἄλλα ἀριστουργήματα. Πρὸ ὀλίγων λοιπὸν ἐτῶν, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους, ἐξέδωσεν ἔλα τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, πεζὰ καὶ ἔμμετρα. Μετὰ τὴν ἐπιμέλειαν ἔκαμεν αὐτὴν ἐκδοσὶν μετὰ κόσῃν ὑπομονὴν εἰργάσθη διὰ νὰνεγείρῃ εἰς τὸν πατέρα του αὐτὸ τὸ μέγα πνευματικὸν μνημεῖον! Ἐπι ἑτη δλόκληρα, ὁ καλὸς υἱὸς ἀπεθυσάριζεν, ἐτι σχετιζόμενος, κάθε ἐγγραφον, κάθε ἐντυπον, κάθε εἰκόνα, κάθε πληροφοροφάν. Καὶ συνέγραψεν, ὡς πρόλογον, μίαν ἐκτενεστάτην, λεπτομερεστάτην καὶ τελείαν ἐξηκριβωμένην βιογραφίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔχομεν πλέον ὀλόκληρον τὸν Ἀριστοτέλη Βαλαωρίτην. Ἐκεῖ-μέσα ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ποιητοῦ εἶνε πλήρης, τελεία. Χάρις εἰς τὸν φιλόστοργον καὶ εὐγνωμόνα αὐτὸν υἱόν, τίποτε δὲν ἐχάθη ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου πατρὸς.

Πόσοι ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄνδρας εἶχον αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν! Ἄλλοι δὲν ἀφίουν παιδιὰ. Ἄλλων τὰ παιδιὰ ἀδιαφοροῦν, ἀνίκανα νὰ τοὺς ἐννοήσουν. Ὁ Βαλαωρίτης ὅμως ἀφίσαν ἓνα υἱὸν ἀξίον του, μορφωμένον, ἱκανὸν νὰ τὸν ἐννοῇ, νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ὅχι μόνον ὡς πατέρα του, ἀλλὰ καὶ ὡς ποιητὴν, καὶ νὰ εἶνε ὑπερήφανος δι' αὐτόν, λάτρης τῆς μνήμης του, καὶ ὑπερασπιστής. Ἡ ἐκδοσις τῶν Ἀπάντων τοῦ πατρὸς του ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότατας καὶ εὐγενεστότας πράξεις τῆς ζωῆς τοῦ Ἰωάννου Βαλαωρίτου. Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ποιητοῦ δίδει ἐν ὦραιον παράδειγμα δι' ὄλους τοὺς υἱούς.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Οἱ καυχόμενοι διὰ τοὺς προγόνους των, χωρὶς νὰ εἶνε ἀντάξιοι αὐτῶν, δμοιάζουν μετὰ γεωμίηλα, τῶν ὁποῖων ὄλη ἡ ἀξία εἶνε εἰς τὴν ρίζαν, ὑπὸ τὸ χῶμα...

Ἡρώτησαν κάποτε τὸν Ἀγησίλαον τῆς Σπάρτης ποῖα ἀρετὴ εἶνε ἀνωτέρα, ἢ ἀνδρεία ἢ ἡ δικαιοσύνη. «Ἐὰν ὄλοι ἦσαν δίκαιοι, ἀπεκρίθη, ἡ ἀνδρεία θὰ ἦτο περιττή».

Ἄλλοι δὲν ἀφίουν παιδιὰ. Ἄλλων τὰ παιδιὰ ἀδιαφοροῦν, ἀνίκανα νὰ τοὺς ἐννοήσουν. Ὁ Βαλαωρίτης ὅμως ἀφίσαν ἓνα υἱὸν ἀξίον του, μορφωμένον, ἱκανὸν νὰ τὸν ἐννοῇ, νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ὅχι μόνον ὡς πατέρα του, ἀλλὰ καὶ ὡς ποιητὴν, καὶ νὰ εἶνε ὑπερήφανος δι' αὐτόν, λάτρης τῆς μνήμης του, καὶ ὑπερασπιστής. Ἡ ἐκδοσις τῶν Ἀπάντων τοῦ πατρὸς του ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότατας καὶ εὐγενεστότας πράξεις τῆς ζωῆς τοῦ Ἰωάννου Βαλαωρίτου. Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ποιητοῦ δίδει ἐν ὦραιον παράδειγμα δι' ὄλους τοὺς υἱούς.

«Ἐβλεπεν ἠδη εἰς τοὺς τοίχους τοῦ Κασμπα γιγαντιαίας ρεκλάμας τῶν μπισκέτων Ρισανέλ...» (Σελ. 118, στ. 6')

ἤμπόρῶσε νὰ μὴ διακόψῃ τὸν ὀδηγόν, διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν φρίκην της:

— Καὶ σήμερ' ἀκόμη κρεμμυδὺν κεφάλια ἐς αὐτὴν τὴν πλατεῖαν;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Μαροκινός. — Μὰ εἶνε φρικτὸ!

— Καθόλου φρικτό... ἀναγκαῖο, ὑπέλαβεν ὁ ἰθαγενὴς. Ἐμεῖς ἐδῶ, βλέπετε, δὲν ἔχομε ἐφημερίδες, καὶ μετέτοια παραδείγματα πρέπει νὰ δείχνωμε στὸ λαὸ τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει κανεὶς, ὅταν δὲν μὲνη πιστὸς στὸ βασιλεῖα του.

— Πολὺ σωστά! εἶπεν ὁ κ. Ρισαν-

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 108)

— Ποῦ εἶνε τὸ συμπέρασμα σου ἀπ' δλα αὐτά, Ἐρβελίν;

— Κατὰ τὴ γνώμη μού, κύριε διευθυντά, ἢ ἀπαγωγή αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πραγματικὴ. Τὴ μεταχειρίσθηκαν ἐπιλωρὸς ὡς τέχνασμα, ὡς μέσον, γὰρ νὰ φέρουν ἀναστάτῳσι καὶ σύγχυσι ἐστὸ σπῖτι τοῦ κόμητος. Τὸ μέσον τους ἐπέτυχε κι' ἔτσι κατάρθρωσαν νὰ κλέψουν τὸ περιδέραιον. Τώρα ὅμως ποῦ ἔχουν τὸ πολὺτιμον κόσμημα, τὸ κορίτσι θὰ τοὺς εἴνε ἐμπόδιον, θὰ τοὺς ἐκθέτη. Ἐχῶ τὴν πεποίθησιν, ὅτι πρὶν περάσουν ἄλλους ὧρες, ἢ μὲν κρούλα Δε-Πλερβιλ θὰ βρισκεται μόνη κι' ἐγκαταλειμμένη σὲ καμμιὰ γωνία τῶν Παρισίων. Σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ θὰ διευθύνω τὰς ἐρεῦνας μου.

— Θὰ μπορέσης ἄραγε νὰ ἐπιτύχης, φίλε μου;

— Καὶ γρήγορα μάλιστα ἐλπίζω, κύριε διευθυντά.

Μόλις ἐφυγε ὁ Ἐρβελίν, ὁ κ. Κράμπ ἐτηλεφώνησε σὲ δλα τὰ ὑπαστυνομικὰ γραφεῖα τῶν Παρισίων.

Ὁ κ. Λαρόζ, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, εἶχε εἰδοποιηθῆ ἀμέσως γὰρ τὰ συμβάντα τῆς ὁδοῦ Ρυϊσαδέλ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ ἕνεκα τοῦ ἐπαγγέλματός του ἔδλεπε μὲ ἀπάθεια καὶ ψυχραιμία τὰ διάφορα ἐγκλήματα τῶν πολυαριθμῶν συμμοριῶν τῶν ἀπάχθηδων, αἰσθάνθητε συγκίνησι καὶ κατάπληξι. Ἀπεφάσιζε νὰ μὴ φύγη ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του, νὰ περιμένῃ ἐκεῖ ἔλη τὴ νύκτα τὰ ἐνδεχόμενα νεὰ τῆς ἀπαγωγῆς.

Κοντὰ του ἐκάλεσε καὶ τὸν διευθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

— Φιλὲ μου Κράμπ, εἶπε ὁ κ. Λαρόζ, αὐτὴ ἡ συμμορία Πλόκ κατήνησε ἐπικίνδυνη. Εἶνε μυστηριώδης καὶ πανταχοῦ παρούσα. Ἐνεργεῖ τῆς ἴδies ὧρες ἐστὸ Παρίσι καὶ ἐτῆς ἐπαρχίας. Οἱ πονηροὶ αὐτοὶ εἶνε, φαίνεται, πολλοὶ καὶ παντοῦ μᾶς γλυστοροῦν ἀπ' τὰ χέρια. Ὁ περίφημος Πλόκ, ὁ ἴδιος, εἶνε ἕνας ἄνθρωπος αἰνιγματώδης, φανταστικὸς μάλιστα, ἀφοῦ δύο ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς μας, ὁ Ζουάρ καὶ ὁ Μπουγκέ, βεβαιῶνουσι, ὅτι τὸν εἶδαν τὴν περασμένην ἑβδομάδα τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Ζουάρ ἐστὺς Βερσαλλίας καὶ ὁ Μπουγκέ ἐστὺς Παρίσι. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο φυσικὰ ἀπατήθησε.

— Ἀναμφιβόλως, ἔκαμα ὁ διευθυντὴς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

— Κ' ἕνα ἄλλο, Κράμπ: Δείχνης τυφλὴ ἐμπιστοσύνη ἐστὼν ἀστυφύλακα Ἐρβελίν, ποῦ ἐν τούτοις παίρνει ἐδῶ

μέσα μόνος τοῦ ἀποφάσεις ἐπισφαλεῖς. Ἐπειτα μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν γνωρίζομεν αὐτὸν τὸν νεὸ. Σὲ μερικές ὑποθέσεις ἐπέτυχε, εἶνε ἀλήθεια. Μὰ δὲν νομίζεις, ὅτι, εἴταν προκίεσαι γιὰ τὴν συμμορία Πλόκ, κάνει ὁ Ἐρβελίν κινήματα ἀμφίβολα, ὅσαπα; Τί σημαίνει ἡ ἀντικατάστασις τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ κ. Δε-Πλερβιλ ἐπὶ τῆς σεραρες ἡμέρες, χωρὶς νὰ μᾶς δώσῃ λόγους; Καὶ τὴν ἴδια ἡμέρα ποῦ ἐκεῖνος φεύγει ἀπὸ τὸ μέγαρον, ἢ συμμορία ἐνεργεῖ!

— Ἐχῶ, Λαρόζ, πλήρη ἐμπιστοσύνη ἐστὼν Ἐρβελίν. Εἶνε νέος εὐφυὴς, εἰλικρινὴς καὶ εἰς ἄκρον τολμηρὸς. Ὁ μόνος μου φόβος εἶνε, μήπως ἡ ὑπερβολικὴ του τόλμη τὸν ρίξῃ καμμιὰ μέρα ἐπὶ τὰ χέρια τῆς συμμορίας Πλόκ.

— Θὰ καλοπεράσῃ μαζί τους, ἔκαμα ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

— Καὶ πεθανὸν γιὰ τελευταία φορὰ, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Κράμπ.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἐνῶ ἐσήμεριον ἢ

Ὁ Ἐρβελίν κρατοῦσε εἰς τὴν ἀγκαλιὰν τοῦ ἑνα κοριτσιῦ... (Σελ. 120, σ. 6')

ἐνδεκάτῃ πρὸ τοῦ μεσογυκτιῦ ὥρα, ὁ θυρωρὸς ἀνήγγειλε.

— Ὁ ἀστυφύλαξ Ἐρβελίν καὶ ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Σαιντ-Ὀδάν, ζητοῦν νὰ μιλήσουν ἐπειγόντως ἐστὼν κ. διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας.

— Ἄς ἔλθουν, εἶπε μὲ προθυμία ὁ κ. Λαρόζ.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ παρουσιάθησαν. Ὁ Ἐρβελίν κρατοῦσε ἐστὼν ἀγκυκαλιὰν τοῦ ἑνα κοριτσιῦ ποῦ ἀποκοιμισμένον ἤσυχον, ἀκκοιμποῦσε τὸ ξανθὸν του κεφάλι μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά ἐστὼν ὅμοιο τοῦ ἀστυφύλακος.

— Νὰ τὴν! ἀνεφάνησεν ὁ Ἐρβελίν. δὲν εἶχα ἀπατήθη.

Μὲ ὀλίγα λόγια, ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Σαιντ-Ὀδάν διηγήθη τί εἶχε συμβῆ:

— Κατὰ τὰς δέκα ἢ ὧρα, ἕνας ρακοσυλλέκτης ἐπέστρεψε ἐστὼν σπῖτι του, σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς ἄθλιες ἐκεῖνες καλύβες ποῦ εἶνε κτισμένες ἐστὼν ἐδαφος τῆς στρατιωτικῆς ζώνης. Ἐνῶ περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὰ δακρυώματα, ἐντελῶς ἐρη-

μα τέτοια ὧρα καὶ ἄλλωςτε καθόλου ἀσφαλῆ, τοῦ φάνηκε ὅταν ν' ἀκουσε ἐστὸ βάθος μιᾶς τάφρου ἕνα βογγητό. Μὲ τὸ φανάρι ἐστὸ χέρι κατέθηκε ἐπὶ τὴν τάφρον καὶ ἐκεῖ εὗρηκε ἕνα κοριτσιῦκι φημιωμένο καὶ δεμένο ποδὸ τὸ ἔφερε ἀμέσως ἐστὸ γραφεῖόν μου.

(Ἐπιτετα ἀνέχετα) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος. ἴδε σελ. 108)

Αἰνοῦλα — Μὰ ἔτσι πρέπει, ἔτσι θὰ σοῦ γίνῃ καλὰ. Ἐννοῖα σου καὶ μεῖς ἔξεραμε... Τώρα, ποῦ ἄλλοῦ πονᾶς;... Ἄ, ναι, ἐστὸ κεφάλι... Βγάλε πρῶτα τὴ γλῶσσά σου!

Πετρακῆς — Δὸς μου καὶ μένα τὸ σφυγμὸ σου! (Ἡ Αἰνοῦλα ἐξετάζει τὴν γλῶσσαν, ὁ Πετρακῆς συγκοῖως συγκοιμῶται.) Αὐτὴ τὴ φορὰ, μέτρησα τριακόσιους δεκαπέντε σφυγμούς... Πρέπει νὰ τοῦ δέσουμε καὶ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ τοῦ πῶσῃ τὸ πρήξιμον... Δὸς μου παγι. (Τὸ δένοντι τὸ κεφάλι, καὶ οἱ δύο μαζί, ὅπως προηγήθη τὸ γόνιτο).

Γιαννακῆς — Ἄι... Μὲ σφιζατε πολὺ... μὴ σκεπάζατε καὶ τὰ μάτια... δὲν βλέπω πιά!

Πετρακῆς, μὴ δίδων ἀσοσῆν ἐπὶ παρόπῳνα τοῦ Γιαννακῆ: — Αἰνοῦλα, κύτταξέ τον πὼς ἔγεινε τώρα... Ἀμέσως φαίνεται πὼς εἶνε ἄρρωστος!

Αἰνοῦλα — Ἀλήθεια!... Σὲ κακὸ χάλι εἶνε ὁ κακόμοιρος... Τώρα ὅμως πρέπει νὰ κυττάξουμε καὶ τὴν γαστρική του... Ἄν παραμεληθῆ ἀκόμη, θὰ χειροτερέψῃ, καὶ τότε καλημέρα!.. Γιαννακῆ, βγάλε γρήγορα τὴ γλῶσσά σου!

Πετρακῆς — Δὸς μου καὶ μένα τὸ σφυγμὸ σου! (Ἡ Αἰνοῦλα) Χρὶ αὐτὴ τὴ φορὰ βρήκα μόνον δεκαεπτὰ σφυγμούς.

Αἰνοῦλα — Στάσου τώρα νὰ ἐξετάσω τὸ στομάχι σου. (Πιέζει μεθοδικῶς μὲ τοὺς ἠρόντους τὸ στομάχι τοῦ δυσαισθημένου Γιαννακῆ.)

Γιαννακῆς — Ἄι!.. μὲ πονᾶτε!.. Ὁ, δυστυχία μου!.. Προτιμῶ τῆς γροθίας καὶ τῆς κλωτσιᾶς τοῦ Χοντρο-θόδωρου!.. Μάνα μου!.. Φθάνει!..

Πετρακῆς — Ἴδες τί παραξενιές ποῦ ἔχουν οἱ ἄρρωστοι!.. Γιὰ τὸ τίποτε χαλοῦν τὸν κόσμον! (Στὸν Γιαννακῆ) Ἐλα, σύχασε... Μήπως πονᾶς καὶ ἐστὸ χέρι;

Γιαννακῆς — Ἄχ, παντοῦ πονῶ!..

Αἰνοῦλα — Βγάλε τὴ γλῶσσά σου.

Πετρακῆς — Δὸς μου τὸ σφυγμὸ σου... Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐμέτρησα ἑκατὸν εἰκοσι δύο... Μὰ ἔχεις καὶ μιὰ γρουτζανιά ἐστὸ χέρι... Γρήγορα, Αἰνοῦλα, φέρε τὴ λεκάνη νὰ πλύνομε τὴν

πληγὴ... Στάσου ὅμως, πρέπει νὰ τὴν ἀπολυμάνουμε... Λίγη κολώνια ἀρκεῖ. Ἐχει ἐδῶ;

Αἰνοῦλα — Νὰ τὸ μπουκάλι... ἀλλὰ τίποτα μέσα!

Πετρακῆς — Τότε πήγγαινε νὰ φέρῃς ξεῖδι ἀπὸ τὴν κουζίνα. Τὸ ἴδιο κάνει.

Γιαννακῆς, ἐντρομος: — Ὁχι, ὄχι, ξεῖδι! Τσοῦξει...

Πετρακῆς, ζωηρὰ: — Τί λὲς ἐκεῖ! Τὸ ξεῖδι... ποῦ εἶνε τόσο δροσιτικὸ;... Μὴν κάνῃς τώρα σὰ μωρὸ.

Γιαννακῆς, ἀπεισιομένος: — Τέλος πάντων, βάλατε μου καὶ ξεῖδι!

(Ἡ Αἰνοῦλα βγαίνει καὶ εἰσαφέρει ἀμέσως μ' ἕνα μπουκάλι ξεῖδι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον χύνει ἄρθῶνος ἐπὶ τὴν πληγὴν τοῦ Γιαννακῆ.)

Γιαννακῆς, ἐξοφῶνίσει: — Ἄι!.. τσοῦζει! τσοῦζει... τσοῦ!.. ἂι!

Πετρακῆς — Μὰ θὰ σοῦ κάμῃ καλὸ... Δέσε του γρήγορα τὸ χέρι, Αἰνοῦλα.

Γιαννακῆς, ζωηρὰ: — Ὁχι! ὄχι!

Πετρακῆς — Ψωτά!.. Θέλεις λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῶμε τώρα καὶ βία... γιὰ νὰ σὲ γιατρέψουμε; Τὸ χέρι σου γρήγορα!

Γιαννακῆς — Ὁχι! Δὲν θέλω! (Ἡ Αἰνοῦλα καὶ ὁ Πετρακῆς τὸν πιάνουν ἀπὸ τὰ χεῖρα καὶ τὸν τραβοῦν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου. Ἐκεῖ καὶ τοῦ λέγουσι αἱ δύο.) Ὁ, μὰ εἶνε πολὺ σοβαρὸ!.. Νὰ ἴδουμε τώρα πὼς θὰ τὸ διορθώσουμε... Στάθητε σεις ἐδῶ. (Πηλοῦζει τὸν ἀκίηστο)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΩΣΜΩΝ

Τὶ ζῶον εἶνε αὐτό;

Ἄπλοῦστατα μία... πατάτα, εἰς τὴν ὁποίαν προσέθεσε ὁ αὐτὸς δύο χάνδρες ὡς μάτια καὶ μιαν γραβάταν. Ἡ πατάτα αὐτὴ, ἢ ὁποῖα μοιάζει μὲ κουκουβάγιαν... τετράπονον, εὗρέθη ἐσχάτως εἰς ἕνα ἄγρον, εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων.

Διπλοῦν αὐγὸν

Μέσα εἰς ἕνα αὐγὸν ὀρνιθῶ, συνήθους μεγέθους, εὗρέθη ἕνα ἄλλο μικρότερον. Καὶ καθὲνα εἶχε τὸν κρόκον του καὶ τὸ ἄσπρᾶδι του! Τὸ διπλοῦν αὐτὸ αὐγὸν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ «Πρετὶ Ἰλλου-

φωτὴ καὶ μὲνι ἀκίητος. Ἡ Αἰνοῦλα καὶ ὁ Πετρακῆς, κυττάζοντι ἐντρομοι.)

Πετρακῆς — Ἄχ, Παναγίτσα μου! Γιαννάκη! Γιαννάκη! δὲν σοῦ κάνουμε πιά τίποτα! Σ' ἀφίγουμε, νά... Ἄχ, δὲν μιλᾶ, δὲν ἀπαντᾷ... Γιαννάκη! (Στὴν Αἰνοῦλα) Ἐρεῖς τί φοβοῦμαι;

Αἰνοῦλα — Μὴν πέθανε, ἔ; (Βάζουν τὰ κλάματα κ' οἱ δύο. Ὁ Γιαννακῆς ἐξακολουθεῖ νὰ μὲν ἀκίητος.)

Τοῦ λέγει ὀλίγα λόγια ἐς ταῦτα... (Σελ. 121, σ. γ')

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Οἱ ἀνὴ κατὸν Ἄνδρεας

Ἄνδρεας, εἰσδεχομένος: — Καλέ, μὴν ἔβχεσα ἐδῶ τὸ μπαστούνι μου; (Βλέπει ἐπιτηρῶν τὰ παιδιὰ.) Μὲ τί συμβαίνει; (Ἡ Αἰνοῦλα καὶ ὁ Πετρακῆς τὸν πιάνουν ἀπὸ τὰ χεῖρα καὶ τὸν τραβοῦν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου. Ἐκεῖ καὶ τοῦ λέγουσι αἱ δύο.) Ὁ, μὰ εἶνε πολὺ σοβαρὸ!.. Νὰ ἴδουμε τώρα πὼς θὰ τὸ διορθώσουμε... Στάθητε σεις ἐδῶ. (Πηλοῦζει τὸν ἀκίηστο)

Γιαννάκη καὶ τοῦ λέγει ὀλίγα λόγια ἐς ταῦτα.)

Γιαννακῆς, οὐρὰ: — Ἀλήθεια; Δὲν θὰ μοῦ κάμουν πιά τίποτα;

Ἄνδρεας — Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. (Στὴν Πετρακῆ καὶ τὴν Αἰνοῦλα) Ἐλάτε! Ὁ Γιαννακῆς ἀνεστήθη!

Πετρακῆς, ἐκθαμβῶς: — Ἄ! πὼς ἔγεινε τέτοιο θαῦμα;

Ἄνδρεας — Τοῦ μίλησα κι' ἀνέζησε.

Αἰνοῦλα — Σὰν τὸ Λάζαρο!

Πετρακῆς — Ἀπαράλλακτα! Γιαννακῆς — Πονῶ ὅμως παντοῦ.

Ἄνδρεας — Πιὰ νὰ ἰδῶ τῆς πληγῆς σου! (Λένει τοὺς ἐπιδείκτους.) Πῶ, πῶ! πὼς δὲν πέθανες... ἐπ' ἀλήθεια! Ἐλα, σὴνω, καὶ δὲν ἔχεις τίποτε!.. Ἀλλὰ σὲ τέτοιους γιατροὺς ποῦ ἔπεσε, κακόμοιρε!.. Νὰ, πάρε, τριάντα λεπτὰ νάγοράσῃς ἕνα κῆδον ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸν ζαχαροπλαστεῖον, γιὰ νὰ σοῦ περάσουν ἄλα, ἄλαζαρε!.. (Στὰ ἐσθέρια του) Ὅσο γιὰ σᾶς, ἔχω νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή. Ἐλάτε κοντὰ μου. (Τὸν πλησιάζουν. Ἀρχίζει σοβαρὰ.) Πρέπει νὰ μάθετε... (Ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς ὁμιλεῖ οὐρὰ. Ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἀκούονται κάπου-κάπου μουσικαὶ λέξεις: «εἰ δὲ ι α», «π ο λ ο μ ε», «ρ ο λ ο», «γ ο υ σ τ ε ς» κτλ. Ἐξάφνα διακόπτεται καὶ δειγνὼν τὴν αὐλαίαν, ἀπεκθιῶνεται πρὸς τὸ κοντὸν θυμιωμένο.) Ἄ, μὰ μὴν γρυφακοῦτε, κυρίαὶ καὶ κύριοι! Κλείστε μου γρήγορα αὐτὴ τὴν αὐλαία!

(Ἡ. de Wismes) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

Νὰ συμπληρωθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

γ) Παιγνίον

Ἐσθίαν ὑπὸ τοῦ Ἐελγιονέμου Κλαυδίου

ΜΗ	Α	ΣΕ	ΩΣ
ΤΗΣ	Η	ΑΗ	ΚΟ
ΛΙ	ΝΗ	ΡΗΣ	ΠΟ
ΝΟΣ	ΔΩΝ	ΚΡΟ	ΣΦΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑξ' οὐρανίων σωμάτων.

Ἀθλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσονδῆποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνδεθῶνται ἀπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματικῆς μου.

Ἄδασες τοῦ Ἰσῶν φύλλου

α.) Ἀλφεῖος, Πηνειὸς, Ἄραχος, Κηφισὸς. β.) Τὸ στόμα τοῦ κυρίου εἶνε τὸ μάτι καὶ τὸ φρῶδι τοῦ παιδίου, τὸ σαγόνι-του εἶνε ἡ μήτηρ του καὶ ὁ λαμῶς-του τὸ στόμα-του.

α.) Μεγικὴ εἰκὼν

Ἐσθίαν ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἐλλῆνος

Ποῦ εἶνε ὁ σύντροφός αὐτοῦ τοῦ ἐφημεριδοπῶλου;

β.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσθίαν ὑπὸ τοῦ Φαέδοντος

L* - n* c* ss* t* - d* nn* - d* - l* *nd* str**

Τὸς τὸν Ο.
σηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ. Καρ. Β

ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ

— Τι ώρα εἶνε ;
— Καὶ τέταρτο.
— Δὲν πιστεύω νὰ ἔλθῃ ὁ Κορ Γεωργιάδης. Καὶ αὐτὸ εἶνε μεγάλο εὐτύχημα, διότι δὲν ξέρω μάθημα. Πού εἶνε ἡ Εὐαγγέλια ;
— Τώρα δὲ ἦτο ἐδῶ. Πού νὰ πῆγε ἄρα γε ;

— Ἐνῷ μιλοῦσα, ἡ θύρα ἤνοιξε ἀγία-στικά καὶ ἡ μαθήτριά μου ἔρηυσά με ἐμβήκεν εἰς τὴν τάξιν. Μόλις τὴν εἶδαμεν, ἐσκί-σασαμ ὀφθαλμοὺς. Ἐξῆς βάλει τὸ καπέλλο μου, τὸ πανόφρι μιάς ἄλλης μαθήτριας, εἶχε κατεβάσει τὴν ποδιά της γιὰ νὰ φαίνεται ὡς ἄραφιστά μακαριά, εἶχε γύρω στὸ λαιμὸ της ἓνα cache-peu, καὶ βιστοῦσε μιά μεγάλη διαβρέλλα. Ἦτο, ξεκούρετο, κομικὴ. Καὶ ἤρχισε νὰ μὰς λέγη, μιμουμένη, τὴν προφορὰ μιάς γαλλίδος διδασκαλίσης :

« Ὁ κύριος Γεωργιάντης ντὲν τὰ ἔ-λεγε σήμερον γιὰτι εἶνε ἀπαυτίτης. Καὶ ἐρω-τήσε σὲ μένα νὰ πῶ σὰς φήριστε ἂν τέλεσε. Ἐμεῖς γελούσαμε σὰν τρελλὰ καὶ ἡ Εὐαγγέλια ἐξήκολούθησε : « Ὁ καθηγητὴς σὰς ἀπαυτίτη βαρέως καὶ πύσκει τρανὰς. Αὐ-κείτεια πολὺ ποὺ δὲν ἔληγε σήμερον ἀλλά... »

« Ἦ θύρα ἤνοιξεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ μπίκε, ποῖος νομίζετε ; Ὁ καθηγη-τὴς, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν δεσποινίδα Εὐαγγέ-λιαν, ἀποθενοῦσε βαρέως καὶ ἐπαισε τρα-νὰς ! Ἦ καιμὲν ἡ Εὐαγγέλια σὺν τὸν εἶδε, κοκκίνισε, ὄρθισε καὶ ἐτάπη εἰς φυγὴν. Ὁ καθηγητὴς μὰς εἶνε εὐτυχὰς πολὺ καλός, καὶ δὲν ἐθάρωσε. Γέλοιος μάλιστα καὶ μὰς εἶπε : « Κοίμα ποὺ δὲν ἐμεῖνα πύ-σω ἀπὸ τὴν θύρα διὰ τὸ ἀκούσω ὀλίγον ἀπὸ τὸν μονόλογον. » Ὁτε δὲ ἐπαγγέλθη ἡ Εὐαγγέλια καταγεγραμμένη, τὴς εἶπε μὲ ὀλην του τὴν καλωσύνην : « Ἐλάτε νὰ πῆτε μάθημα σὲς ποὺ λέγετε τὸσον ὄραττα τοὺς μονόλογους. » Ἀλλὰ τὸ μάθημα εἶνε δυσκολότερον ἀπὸ τοὺς μονόλογους καὶ ἡ δεσποινὴ Εὐαγγέλια τὰ ἔκαμε κυριολεκτι-κῶς θάλασσα. Αἱ ἀνοήτεια ποὺ εἶπε, ἦσαν ἄλλο πράγμα. Ἀρκεῖ γὰρ πῶς ὅτι ἰσχυ-ροῦτε, ὅτι ὁ ποταμὸς ὁ διασχίζων τὴν Πύ-ρην λέγεταί. Τάμεις καὶ ὅτι τὸ ἐπίγειον αὐτὴς ἐκαλεῖτο Ἐστία πρὸς τμήν της θεᾶς ταύτης. Καὶ δὲν ὁ καθηγητὴς τὴς εἶπε « Πρὸσεχε μήπως κάμνεις λάθος », ἀπῆγγισεν ἀταράχως : « Εἶμαι βεβαία γι' αὐτὸ ποὺ σὰς λέγω. Βοήσα τὸ κεφάλι μου χθὲς γιὰ νὰ τὰ μάθω!... »

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΑΝΟΙΞΕΩΣ
Μία λεπτὴ-λεπτὴ συνεβία ἀπλώνεται σὺν ἀράχνιο πέπλο εἰς τὸν αὐράνιον θό-λον. Κάτω ὅλα σὰν κοιμισμένα, ὅλα σὰν νὰ ἔχουν πάθει ἀπὸ μίαν λιποθυμίαν, ἀπὸ ἓνα μούδιασμα.

Γαλήνη. Ἐνα ἕλαφρόν ἀρωμα εἰς τὴν θολὴν ἀτμόσφαιραν, ἓνας θορύβος παρὰ-ξένος γύρω σου, κἀκεῖ ποὺ μοῖσιμα μεθυσ-σοῦσαν ἀρονίαν. Φύλλα μαιωραμένα

καὶ ἄνθη, καὶ παρακάτω ὅριζων μι-σοφωτισμένοι, καὶ μέσα εἰς τὰ πυκνὰ φυλ-λόματτα τῶν δένδρων χαλασμοὺς κόσμου. Οἱ περρωτοὶ κανταδόροι τῆς ἀνοιξέως, οἱ θεοτρελλοὶ, ἀρχίζουν τὰ αἰώνια τραγοῦ-δια τῶν και οἱ κήρτοι μεταβάλλοντα εἰς φθέρια.

Τὰ μπουμπουκία σκάζον εἰς τοὺς κή-πους. Ἡ ἀνοιξὶς ἔρχεται. Καὶ ἡ ζωὴ ἐ-κुकλοφόρησε θεομή, καὶ ἀνεήχησε τὸ πρῶ-τον ἄσμα...

Ἡρημισία τῶν Δολλαρίων

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

6. ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ

Κορεῖς δὲν ἔδει πῶς εἶχαμ
χθὲς μὴ καλωσύνη
Στὸ κορινθῶ ἀνεμάζροχο
καὶ χθὲς ποῖος εἶπε πάλι,
ἐπὶ δειλῆ ἀνοιξίατικῆ
τῆς ἐξοχῆς γαλήνης,
καὶ ξαναοικίγη σήμερον
στὸ δρόμερο μαργαλί...

Σήμερον κερὸ ἐπλάωσας...
κλειστὰ τὰ ἔγνια τοῖζον...
Κάτω, στὰ γέρη ἡ ἀστραπή
πλατεῖα ροαμὴ ἀδελκόνει...
Τὰ δένδρα λὲς πῶς σφίγγονται...
Στάβες γοιθὸς φανίζον...
Ποὺ εἶνε κρυμμένον ὁ φτωχὸ,
τὸ ματρω χελιδόνι;

Μ' ἄχαρτα ἀκτινα ἐφάνισε, —
Ἠλιος γλυκὺς τοῦ Μάρτη
κι' ἔλαμψε ἀντίφωρ ἡ μινδακιά,
ὅπως σκορμῖνο ξάρτι
γαναγιασμένον καρβίσι,
ποὺ ἐστὸ λιμὸνι φθάνει...

Ἀνοιξὶς πάλι δόλγυρα...
Κορφαὶ ἡ κοινὴλα λάμπει.
Καινοὶ ἐπὶν πάγην ἐνώνονται
καὶ κύματα λιβάνι.
Ὅλα κοιμοῦνται μέσα της,
δένδρα, ποτάμια, κάρποι...

Τέλλος Ἄγρας

ΤΟ ΚΑΛΟΠΟΥΛΙ

(Ἀπεριωρισμένο στὴν Ἑλληνικὴ Λίγη)
Βυθιοῦσε τὸ παιδί ἔτιον πικρὸ, ἀρ-χομαχοῦσε καὶ ἀπὸ κερὸ εἰς κερὸν παρα-μιλοῦσε. Ἀπὸ τὰ ὄραττα του καὶ σὺν ροδά-κινα κατακόκκινα χνουδατὰ μούγουλά του, δὲν ἐμεῖνε τίποτ' ἄλλο παρὰ τὸ δέγμα ποὺ ἐπάλλυτε τὰ κόνιαλα. Ἡ μητέρα, δέκα δόλοκληρα μερόνυχτα, εἶνε σκιμμένη ἐπὶ τὴν σπύνη χωρίς νὰ κλεισθὴ μαύ. Ὁ γιατρός, ὅταν τὸν ερωτοῦσε γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ παιδιοῦ της, σὺν νὰ μὴ τὴν ἔβλεπε, ἀπῆν-τα περὶ λυπῶσας : « Τὰ ἴδια, λίγυνο, καλλίτε-ρα... »

Πάλους μετὸν ἀδυσώπητο χάρω ἓνα παιδάκι μὲν τριῶν ἔτων. Ἦ δυστυχὴς μητέρα ἔβλεπε τὸ σπλάγχνο της νὰ κινδυ-νεύη χωρίς νὰ μπορῇ νὰ τὸ σώσῃ. Ἀ-

κούει ὄλη τὴν νύκτα τὸ ἐναγώνιο ροχαλιτῶ του, μονάχη μεσ' ἐστὸ δωμάτιο, χωρίς καμμίαν συντροφίαν. Μόνον τὸ καλοπούλι, ὃ γκιοῦνης, μετ' τὸ μονότονον καὶ πληρητικὸ «γκιοῦνης» τὴ συντροφειέει. Παρ' ὅλο τὸ μονότονον τῆς φωνῆς του, αὐτὴ βρίζει κά-ποια διασκέδασι...

Μιά μέρα, τὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ γέ-λασε καὶ ἡ μητέρα μετ' ἀνυπομονήσια καὶ χαρὰ τὸν ερωτήσε : « Γιατρέ, θὰ γλυτώσῃ; »
« Ναί, προσοχή μὴ τοῦ δωίσης νὰ φάγῃ. »
Γλῶσσα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἀσπλαχνοῦ χάρου καὶ ἀπὸ τότε κάθε χρόνον γιορτάζου-με τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἀκούσιμος τὸ λήλημα τοῦ γκιωνῆ. Ἡ δὲ μητέρα μου τὸν ὀνομά-ζει καλοπούλι.

Ἐδαιοσθητός Βράχος

ΤΑΞΙΔΙΑ ΠΕΣΗ

Δὲν φαντάζομαι παρὰ ἓνα τρόπον διὰ νὰ ταξιδεύω μετ' εὐχαρίστησιν : εἶνε τὸ νὰ περιπατῶ περὶ. Φεῖνον ὁδοιπορὸν ἄλλο, στα-ματῶ κατὰ τὴν θέλησίν μου, κάμνω ὅσας ἀσκῆσεις θέλω. Παρατηρῶ ὅλον τὸ χω-ρῖον, γυρῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἐξετάζω ἐκεῖνο τὸ ὅπου καὶ ἀρέσκει, σταματῶ εἰς ὅλα τὰ ἀξιοθέατα σημεῖα. Ἐὰν παρατη-ρήσω ποταμὸν, παραπέλας αὐτοῦ ἐν ἴσοις στενοῦν, μεταβαίνω ὑπὸ τὴν σπῆν του ἐν σπήλαιον, ἐπισκέπτομαι αὐτὸ ἐν λατο-μείον, τὸ περιεργάζομαι. Πανταχοῦ ὅπου εὐχαριστοῦμαι, μένω. Ὅταν στενοχωροῦ-μαι, φεύγω. Δὲν ἐξοδεύω χεῖματα οὔτε δι' ὄλομα οὔτε δι' ὀδηγοῦς. Δὲν ἐκλέγω δρό-μους καλοφωτισμένους, ὁδοὺς καταλλήλους. Διέρχομαι ἀπ' ὅπου εἰς ἀνθρώπος δύναται νὰ διέλθῃ, βλέπω πᾶν ὅ, τι εἰς ἀνθρώπος δύναται νὰ ἴδῃ, καὶ μὴ ἐξαρτῶμενος ἀπὸ κανένα, παρὰ μόνον ἀπὸ τὸν ἐαυτόν μου, ἀπολαύω τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὅπουαν πᾶς τις δύναται νὰ ἀπολαύσῃ. Μόνον ὅταν ἡ κακοκαιρία με σταματήσῃ καὶ με καταλά-βῃ στενοχωρία, τότε λαμβάνω ἄλογα.
(Rousseau) Ἀφροῦσσα Ὁάλασσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἦ διδασκαλίσα, ἀπολόουσα τὰς μαθη-τριάς τὴν παραμονὴν τῶν ἑορτῶν :

— Ἐρχομαι, παιδιὰ, νὰ περάστει τὰς ἑορτὰς καλά καὶ νὰ ἐπιστρέψετε μετ' ἀπο-σώτερα μολα.

Μία μαθήτριά βιαστικὴ :
— Ἐυχαριστοῦμαι, κυρία, ἐπίσης !
Ἐστὴλὴ ὑπὸ τῆς Ἡρημισίας τῶν Δολλαρίων

* *
Φάνο : — Πόσα χρόνια βιστάει μὴ ἀτρο-μηχανὴ ;

Τέλλος Ἄγρας : — Πάντα λιγώτερα πικρὸ ἂν δὲν... ἐκάνειτο.

* *
Ἐστὴλὴ ὑπὸ τοῦ Φάνους

* *
Ἦ μαμὰ : — Ἦ πόρτα κτυπᾷ πηγαίνω ν' ἀνοίξῃ. Μὴν κρέγγε πάλι ἀπὸ πίσω μου !

Ἦ Τοτὸς : — Ὁχι, μαμάκκ, θὰ κρέψω ἐμπρός σου.

Ἐστὴλὴ ὑπὸ τῆς Νεαρῆς Κοήσσης

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΣΘΩΜΑΤΟΣ

Ὑπενθυμίζεται, ὅτι οἱ μέχρι τῆς 31 Μαΐου ἐ. ῥ. ἐγγραφομένοι διὰ ξεσπασθώ-ματος, νέου συνδρομητά, καθὼς καὶ οἱ ἐγγράφοτες αὐτοὺς ἔχουσιν τὸ προνομίον νὰ πο-ρᾶσιν τοὺς τόμους τῆς « Διάπλασις », τῶν ἔτων 1899 ἕως 1905, ἄλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δραχ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδε-τον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἔτων 1906—1913, ἄλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

Αἱ ἀνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυ-δρομικὰ τέλη ἕκαστον τόμον λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1,20 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Ἄθῆναι, 98 δὲδος Ἐδριπίου
τὴν 19ην Μαρτίου 1914.

ΔΗΛΩΣΙΣ : — Καὶ τὸ παρὸν φυλ-λάδιον, μολοῦντι φέρει ἡμερομηνίαν 15 Μαρτίου, τυπῶνται μὲν εὖ μὲρον, 19 τοῦ μηνός. Ἀλλὰ τὸ ἐρχόμενον, τῆς 22 Μαρτίου, θὰ τυπῶθῃ πλέον εἰς τὴν ἡμέ-ραν του. Οὕτως ἡ ἀνωμαλία, τὴν ὅπουλον ἐπέφερεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς « Διάπλα-σεως », ἡ ἀπεργία τῶν ἐργαζῶν τυπογρά-φων, ἐξομαλύνεται. Ἐπὶ τρεῖς ἑβδομά-δας δὲν εἶχαμεν τυπογραφεῖον νὰ τυπῶ-σωμεν οὔτε ἐν φύλλον. Ἀλλὰ μὲν εὖ εὖ-ρέθη, οἱ συνεργᾶται μου ἢ ἐγὼ κατεβέ-λαμεν κάθε προσπαθειαν, καὶ ὑπεβλήθη-μεν εἰς μεγάλους κότους ὥστε νὰ ἐν-δίδωμεν δύο φύλλα τὴν ἑβδομάδα καὶ νὰ ἀναπληρωθῇ ἡ καθυστέρησις. Καὶ οἱ συνδρομητᾶί μας δὲν ἐστερηθῆσαν τίπο-τε. Ἴδου μετ' ἄλλων θὰ εἴμεθα ἐνήμε-ροι. Καὶ ὅλοι πλέον θὰ λαμβάνουν τὸ φύλλον τῆς ἴδιας ἑβδομάδος τὸ Σάββατον τακτικῶς, ὅπως ἄλλοτε, καὶ ἀκόμη τακτι-κώτερα. Καὶ τοῦτο, χωρὶς νὰ λείψῃ ἐν τῷ μεταξὺ οὔτε μίᾳ σελίς.

« Εἶνε πολὺ ὀρθὰ αὐτὰ ποὺ λέγει ἡ Βαλ-κανικὴ Συμμαχία — ποὺ γράφει τὸ Κύμα, — ἀλλὰ διατὶ νὰ τὰ σκεπθῇ ἀναγκαστικῶς τὰ « Κορίτσια καὶ Ἀγόρια » μὸς ; Μήπως ἐγὼ θῆλῃσι νὰ ποδεῖξω τὸ ἐναντίον ! Βεβαίως ἡ φίλια δὲν πρέπει νὰ λέγεται φίλια ὅταν δὲν εἶνε εὐκαρινὴς... Ὅσον δι' αὐτὰ ποὺ σοὺ γράφει ὁ Ἐδαιοσθητός Βράχος, εἶπε του, ὅτι τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν τιμὴν ποὺ μοὺ ἔκαμε ἀπαγγέλλας τὸ ποιῆμά μου, καθὼς καὶ τὸν καθηγητὴν του, διὰ τοὺς ἐπαινοὺς του ἀπὸ τὸ ἦχος. Πρέπει ἔμεις νὰ εὐχα-ριστοῦμε καὶ σε, καὶ νὰ πῶ ἀκόμη μὴ φο-ρά, ὅτι ἀν κερῶρθενα νὰ γράφω κάπως κα-λά, — συγγνώμη ποὺ δὲν εἶμαι καθόλου με-τρίφρων, — τὸ ὄφελω εἰς τὴν Σ.Σ.Σ., εἰς τὴν Διάπλασιν, ἢ ὅπουα τὸσον πολὺ φρον-τίζει διὰ τοὺς συνδρομητὰς της, ὥστε νὰ εἰμ-πορῇ κανεὶς νὰ τὴν ἀνομάσῃ τὸ καλλίτερον σχολεῖον. — Ἐδοῦσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα τὰ ἄρθρον τῆς « Προόδου » περὶ « Μοναρχίας » καὶ οὗ εὐχαριστῶ πάρα πολὺ ποὺ ἀσκήθησ νὰ τοὺ τὸ στείλῃς. Σοὺ ἔσταλα τὰ τετραδία, Λίθη. Ἄλλὰ διατὶ δὲν ἐκράτησες τὴν ὑπόθεσιν σου καὶ δὲν μοὺ ἐγράφες παρὰ ὅστερ ἀπὸ τὸσον και-ρὸν ; Ὁ, τι ὑπόσχεται κανεὶς, μετ' κάθε θυσίαν πρέπει νὰ τὸ κάμῃ. — Ἦθελες λοιπὸν νὰ ἐκδίδεται ἡ « Διάπλασις » καθ' ἡμέραν ; Ἀ, ὅχι, δὲν θὰ εἴχατε καιρὸν οὔτε νὰ τὴν δια-βάζετε, μαθηταὶ σὲς καὶ μαθήτριά. Μὴν φορᾶν τὴν ἐβδομάδα εἰς πολὺ καλὰ. Τὸ ἐπειὶκὸν νῦν εἶνε νὰ προσθέσω εἰς τὸ ἔθρομα ἑσῶν φυλλάδιον ὅτι οἱ εἰσοδομῶν μίαν ὥραν. Δυσποῦμαι πολὺ γὰρ καὶ εἰς αἰτίαν μου μιλῶνται κατὰ τὰ παιδιὰ μου ἀπὸ

ΖΩΗ Ι. ΣΩΤΗΡΑΚΗ

ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
βραβεύεσθε ὑπὸ τὸ ψευδὸνυμον Ζεφυριτίς
εἰς τὸν 133ον καὶ 134ον Διαγωνισμόν
τῶν Λύσεων.

(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1913, Σελ. 308 καὶ 370)

παντοῦ ! Δυστυχῶς, εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ οἱ κκοὶ μαθηταὶ παρασύρονται εἰς κίττας τὰς ἐπιβλαβῆς ἀναγνώσεις. Ἦ μήτέρα σου, Προσφίλης Ἀνάμνησις, ἔκαμ πολὺ καλὰ νὰ σὲ μαλώσῃ. Κ' ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν της θὰ σ' ἐμάλωζω. Πρῶτα τὰ μαθήματα, πρῶτα ἡ ἐργασία, καὶ ἔπειτα ἡ Διάπλασις. Σὲ εἰς τὴν κορίτσια, ἐκτὸς τῶν μαθημάτων, πρέπει νὰ βοηθήσῃς καὶ εἰς τὰ οὐκατὰ ἐργα. Τὸ σφύρισμα τῶν δωμάτιον π.χ. εἶνε δουλειὰ ποὺ δὲν ἀναβάλλεται. Καὶ ὅταν ἡ μητέρα σου ποὺ τὸ ἀνέθεσεν ἐκεῖνο τὸ πρῶτον, ἐπρέπει πρῶτα νὰ συγγνώσῃς, καὶ ἔπειτα νὰ γνοίξῃς τὸ φυλλάδιον μου. Δὲν θὰ ἐθέλωτε εἰσοδομῶν μίαν ὥραν. Δυσποῦμαι πολὺ γὰρ καὶ εἰς αἰτίαν μου μιλῶνται κατὰ τὰ παιδιὰ μου ἀπὸ

γονεῖς καὶ διδασκαλοὺς. Ἀλλὰ, πᾶν μέτρον ἄριστον καὶ κάθε πράγμα εἰς τὴν ὥραν του καὶ μετ' τὴν ἄριστον του.

Μετ' ἀγάπην μου εὐχαριστήσῃν ἐδιδάσσα τὴν πρῶτην ἐπιστολὴν σου Φαίδων, καὶ εὖ πῶς νὰ μοὺ γράφῃς συγγ. Καί, εἰς τὴν ἐξόδωρον τοῦ Γραφείου μου ὑπάρχει γραμ-ματοκιβώτιον ἀσφαλές, — κλειδωμένον ἀπὸ μέσα, — εἰς τὸ ὅπουον εἰσπράττει κανεὶς νὰ ρί-πει τὰς ἐπιστολάς του, χωρὶς νὰ κόμην τὸν κλόπον νὰν ἀπολάβῃ ἐπάνω, ὅταν ἐνοσῆται, δὲν πρόκειται παρὰ νὰ δώσῃ ἀπλῶς μίαν ἐπιστο-λὴν. Τὸ κλειδὸν τοῦ κιβωτίου αὐτοῦ τὸ κρα-τῶ ἐγὼ, καὶ μόνη μοὺ ἀνοίγω καὶ παίρω τὰς ἐπιστολάς. — Εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς ὄλας αὐτὰς τὰς λύσεις ἐκτὸς τῆς ἐρχομένης ἑβ-δομάδος. Ἦ Μαγκιὴ Ἐλκὸν σου ὅμως δὲν εἶνε πολὺ καλὰ σχεδιασμένη, διὰ νὰ τὴν δη-μοσιεύσω.

Μὲ δὲν τὰ εἴπαμε, Χαρωνιάκι ; Τὰ πε-ριανὰ ψευδὸνυμὰ ἐπρεπε νὰ ἀναγνωθῶν με-χρι τέλους Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον. Ὅσα δὲν θῶναγεθῶντο ὥς τότε, εἰδήλωσα ὅτι, θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα γὰ τὰ ὅλα — εἰς τὸν πρῶ-τον Σητόντα. Νὺ παρῆμελῆρες νὰ ἀναγνώσῃς τὸ περιανόν σου ψευδὸνυμὸν μεχρι τέλους Δεκεμβρίου. Τὸ ἐξήγησεν ἓνας ἄλλος, ἐνό-μισα ὅτι δὲν τὸ θέλεις, καὶ τὸ ἔθεσα. Πῶς πκαίτε ; καὶ με ποῖον πρέπει νὰ εἶσαι θυμη-μένη ;... Μόνον με... τὸ ταξίδει ποὺ σ' ἐμπόδισε.

Λόγους τῶν Ἀνθῶν, νέος Διαγωνισμός Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ προκη-ρυχθῇ καὶ ἀρχίσῃ τὴν 1ην Ἀπριλίου. Ὁ-λίαν ἀνεπαρέτως τῶν ψευδὸνυμων ἢ ἱσχυῖς διαρκεῖ μεχρι τέλους Νοεμβρίου, εὐδιάρωρον ποῖαν ἐποχὴν ἐνεκρίθησαν.

Με καλᾶκεδεῖ πολὺ, Καλλιφώτικον Δια-βολάκι, αὐτὸ ποὺ γράφεις, ὅτι « ἀντίεις ὀθρ-ρος ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἐκτελεσε τὰ μαθήματα σου μετ' ἀεγιανόταν ἀκόμη εὐχαριστήσῃ ». Ἐπί-σης, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν της πρῶτης σου δι-δασκαλίᾳ εἰς τὴν Ἰ' τοῦ Προτόπου, τὴν ὀ-ψελεῖς εἰς ἐμὲ, διότι, πρὶν ὑπάγῃς εἰς τὸ μάθημα, ἐδιδάσθες τὸ φυλλάδιον μου. Σὲ συγγαίρω λοιπὸν δι' αὐτὴν τὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἐχθροῦ νὰ σὲ παρακολουθῇ πάντοτε. Εὐχαριστῶ καὶ τὸν καθηγητὴν σου, ὃ ἐποτες μ' ἐπήρνεσεν εἰς τὸ μάθημα τῆς ψυχολογίας καὶ σὰς ἐσύστησε νὰ διαβάσῃς τὸν τόμον μου ποὺ ἔχει τὸ μυστικὸν ἔννομα. Ἔννομα γέφυρα.

Ἦ ἰδέα σου, Ναιάσχε Μισούλη, περὶ ἰδρύσεως Μικροῦ Συλλόγου καὶ εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπου ἔχω, τὸσον συνδρομητὰς, εἶνε καλλίστη καὶ ἐπιπῶς νὰ πραγματοποιη-θῇ. Καὶ ἰδοὺ πῶς. Θὰ μοὺ γράφουν τώρα καὶ ἄλλοι φίλοι μου ἀπὸ τὴν Σμύρνην ὅτι εἶνε πρόθυμοι νὰ συνεργασθῶν, θὰ συνέ-νοσῆτε κατόπιν καὶ αἱ βίσεις θὰ τεθοῦν. Τὰ ἄλλα πλέον θὰ εἶνε εὐκολα. Διότι ὑπάρ-χει τὸ κυριώτερον : τὸ ἐνδιαφέρον, ὃ ἔζηλος, δὲν λείπει λοιπὸν, παρὰ ἡ συννοσῆσις.

Ἴδου τί μοὺ γράφει καὶ ὁ Ἰ' Ἦρως τοῦ 1913 σχετικῶς μετ' « Ἀγόρια καὶ Κορίτσια » τοῦ Κύματος : « Ἐγὼ, νὰ σοῦ πῶ, δὲν προ-τιμᾶ τόσον τὸ ἀγόρια, καθὼς ἡ Βαλκα-νικὴ Συμμαχία, εἰς τὸ ζήτημα τῆς φίλιας. Ναι μὲν εἶνε καλόν, ὅτι τὰ ἀγόρια λέγουσιν ὅτι σκεπτόνται, ὅτι ἔχουν σπῆν καρδιά, ὅτι αὐτὸ ὄμως δὲν τὰ ἐμποδίζει νὰ φαίνων-ται ἀγενεῖς καὶ περιφρονητικοὶ πρὸς τὸν ἀ-πανάτῃ των. Τὰ κορίτσια δὲν λέγουσιν μὲν ὅτι ἔχουν σπῆν καρδιά των, ὅ, τι σκεπτόνται διὰ τὰς νέας των φίλιας, τὰς περιποιούντα ἔμεις, ἔστω καὶ φαινόμενως, καὶ κρᾶτοῦν ὄλους τὰς κανόνες τῆς ἐγενείας. Ἄλλο ζήτημα τὸ τί λέγουσιν πίσω των. Καὶ εἶνε μὲν ἀναισθη-τὰ καὶ κατηγόρηθῃ κανεὶς ἄλλον, ὅταν αὐτὸς δὲν εἶνε παρών. Ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους, τὰ κορίτσια δὲν εἶνε ἄνδρες... — Μία γράμμη καὶ αὐτὴ.

